

Marjatta Kaasila
kotikylä Tervolassa: Peura
nykyinen asunkunta: Oulu

*Olenhan mie hyäosanen vaimoksi/mullon keheräävä kissa
kutkuttava ja juonitteleva ukko/mutta keheräkhöt ja kutkuttakhot
sillonko tahtovat
Mie vain oottelen kahen kollin hyrinää*

Vaikka olhan oululaisia, syän on lujasti kiini Tervolasa. Muutima sinne 55 vuotta sitte. Mie olen syntyny Peurasa ja ukko Koivusa. Ikkääntymisen myötä synnyinseutu on tullu entistä rakhammaksi meile molemile, täyspäisiä ämpäripäitä ko olhan. Joka kevät meän häätyy vyöntyä Koivhun jo toukokuusa, josa huseraama sykshyn asti, jollonka laitama talon talaviteiloile. Talavet kortteeraama Oulusa, varsinki mie haluan kaupunkhin, pimiänpölokääjä ko olen.

*kyllä mie pölokään talavela/ko ei ole ilua vähhääkhän
on vain pimiää, turvatonta/ja kuoleman kylymää
on siinä olemista*

Sitä mie hunteeraan, että miksi met vieläki tulhan joka kevät Koivhun, vaikka pitemän aikaa olema asunhe Oulusa ko Tervolasa. Siihen ei riitä kyllä yksisthän kotiseiturakhaus. Minusta kait tuntuu, että lapsuuen mukavat tunneplähäykset on syöpynty niin syäle minun syämhen, siittäki huolimatta, vaikka elämä ei niin hääviä kaikinajon ollu, ei ollu rahhaa, eikä palion mithän muutakhan. Mutta riemukasta, keksiliästä ja leikkisää lapsuutta met Peurasa elimä. Kaikki kylän palakhet värkkäs päivät päästhän yhesä. Keksimä kaikenlaista aivan omistapäin. Muistan kuinka vietimä kissan hautajaisia, pietimä kesäseurat tyhyjäsä heinälaosa. Kaikki oli niin totta, oli ilua ja surua, niinkö aikuisilaki oli elämäsä.

*Vahtaan ethenpäin/koriaan muistokärhöin
kuurankukkaveistokset/kevättalavien umpihankihhot
juhannusaaton itikanpuremat/elokuiset mariamätäsmakkailut
kylymän pirtin piisi-illat*

Mie olen aina puhunu Tervolan murretta, son minun kieli. Se kuuluu mulle, ja olen ylypiäs siittä. Sen mie saan pittää, eikä sitä ei voi kukhan multa ottaa pois, vaikka aika vie menneshän palion muuta entisvanhasta.

Mie kuuntelen surullisena, ko kuulen palion tervolalaisten suusta "määtä ja säätä".

Muistan, ko muutima Oulhun, minun ei ollu heleppo sinne kottiutua 21-vuotiihana maalaistyttärenä. Josaki jamasa meän 10- ja 11-vuotiihat tyttäret häpesit minua, ko mie raatasin murthela. Minun olis pitäny olla hiliaa, ko tyttärien kaverit tuli meile, mutta ei ne minua pystynhe vaientamhan.

Sillonhan vielä ei murtheita arvostettu milhän tasola, niinkö tänä päivänä.

Kiriottamisen alotin vasta työuran päätyttyä 18 vuotta sitte. Seittämän kiriaa olen saanu aikaseksi ja joka kirian olen kiriottanu murthela. Niisä on tuntemuksia lapsuuesta, muistoja nuoruuesta, rakastumisesta, lastenlapsista, vanhenemisesta ja kuolemasta. Koivun kamarisa vanhan kiriotuspöyän ääresä olen löytäny monta runua, unelmaa ja tunnetta. Ja tietenki komia Kemijoki siinä vieresä on teheny oman tehtävänsä.

*Olihan elämä aikoinhan/lumivalakosta/soli puhasta ja komiaa/
häikäsi/vaikka silimät oli ummesa*

Koivun kesätalo tavaroinhen eelhenki puhuttellee kokoajan minua. Iso pirtinpöytä pellavatuukin peittämänä ja talon vanha kukkavaasi kulleroihin viepii ajatukset välhin omhan syntymäköthin Peurhan, tuuen samala haikian, sievän ja ikävänki tunthen.

*Olin ko pikkulintu/lämpimäsä pesäsä/
kieoin tiukasti käet/Rakhan äitini kaulale
visersin unilaulun*

Marjatta Kaasila

runot ovat omista runokirioista